

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár:

Évharmadra, azaz jan.—apr. hóra 2 pft., vagy 2 ft. 10 kr. új pénz; egész évre 6 pft., vagy 6 ft. 30 kr. új pénz.—Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárúsnál.

Kiadó-hivatal:

Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

AZ ÜSTÖKÖS.

Humoristico-belletristicus hetilap.

SZENDERESY URAMBÁTYÁM.

Láttam azt a zsidót*), a melyik adósa húsból egy fontot ki akart vágni; de az olyan régen volt, hogy talán igaz sem volt: az én Szenderesy urambátyám pedig itt élt mi közöttünk, részt vett örömeink és bánatainknak pénzbenemkerülő részében, s orrunk előtt vitték ki simitatlan koporsóját a fizetetlen sirkertbe.

Mintha még most is előttem látnám abban a szádrétü köpönyegben, mely még a renaissance korban épült, s abban a magastetejü kalapban, jobban mondva kalap alatt, melyet még azidőben találtak föl Párisban, midőn a francziák feje először kezdett volt gőzölgögni. E két öltönydarab alól nem is látszott ki urambátyámból egyéb, mint a nagy sáros csizmák, melyeket világért sem azért hagyott takarítatlanul, mivel a fény-máz drága, hogy gondolt volna ő ilyesmire!?!... hanem, hogy a bőre ne kopjék; helyes logikával akként okoskodván, hogy a mig a csizmára tapadt sár kopik, addig a bőr sértetlenül marad annak védelme alatt.

*) De csak színpadon.

Nem tudom teljes bizonyossággal megmondani, ugyan ez, vagy más gazdálkodási elvből tette-e, hogy arczáról a szőrfélét soha le nem bertevalta — legalább az én értemre nem — mert én mindig olyan tüskés-bozontosnak tudom, mint a milyen utoljára vala — terítőjén.

Ilyen egyenruhában és arczczal láttam őt gyermekkoromban több ízben, a mint urí tenyerén a mészárszékről egy-egy félfontocska húst, s néhány hagymát, haza-haza szállítgatott bölesési nyugalommal tűnve el az akkori időkhöz mérve elég nagyszerü földesuri lakának faragott kapujában.

Mert tartozék vala ő azon kis városnak, melyben mindketten laktunk, legfelsőbb aristokrátiájához, lévén valóságos székkal és jövedelemmel felruházott táblabíró.

Ilyen természetü volt-e fiatal korában is, nem állithatom, mert én az időben nem ismertem: csak annyit tudok, hogy atyja után szép vagyont örökölt, megynkben a jobb hangzású nevek közé tartozott; jövedelmének egy tizedét sem költé el; korán házasodott, szende ártatlan neje

volt, ki neki két fiut hagyott hátra, de kit gazdasági szempontból jobbnak látott az élők közül kiszekirozni s helyette egy markos oláhleány-szakácsnét tartani.

Itt kezdődik előttem ismeretes élete, melynek néhány vonását a hasonlók rettentő példájára idejegyzem.

Okos ember volt az én urambátyám, s a közdolgokhoz ugyan csak hozzá tudott szólni. Ezért ritkán volt márkálisszék, hogy a megye értelmeshjei hozzá ne gyűltek volna.

Ez történt egy estéli órában is, hol különösen falusi uraink — ellátva természetesen dohánnyal, mert az öreg senkinek sem adott — nála megjelentek.

Folyt, folyt, javában folyt a tanácskozás; de e közben úgy beesteledett, hogy ha valamelyik komoly úrnak eszébe jutott volna, hogy a heves vita közben ellenfelét nyakon üsse, az tanukkal sohasem bizonyíthatta volna reá.

Háromszor, négyszer példálóztak már, hogy sötét van; az öreg úr mindig hallatlanná tette a dolgot; sőt épen akkor vitázott a leghevesebben.

— Ugyan kedves urambátyám — kezdi végre egy fiatal tüzelekü táblabíró, ki szeretett az öreggel kötekedni s kinek jó vidám élczei magamat is annyiszor megnevetettek — gyujtasson már gyertyát; mert olyan sötét van, hogy ha egyet ásitok, bizony belé talállok harapni!...

— Lesz, lesz kedves öcsémuraim, minden lesz — mondja az öreg úr, ide s tova toporogva és zsebeiben motozgatva nagy kinosan.

— Mi minden? Meg akar vendégelni urambátyám? — kérdi a tréfás uriember, kit, mivel jó gazda is volt, nevezzünk egyszerűen Gazdának.

— Ó lelkem — szól gyerekes hangon az öreg úr — telik is az az én szegény házamtól. Most is össze-vissza kell minden zsebemet kapargatnom, hogy egy garasra találjak. (Boldog idők! Még akkor váltógaras volt egy szál gyertya!) Ugyan nem volna öcsémuraiméknál aprópénz? Én nem tudom, egészen kifogytam az aprópénzből.

— Van biz' én nálam kedves urambátyám. Már hogy ne volna! — mondja Gazda úr a garást odanyujtva.

Az öreg úr kisietett.

— No nézzétek csak, hogy rászedelem most az öreg kuporit! — mondja Gazda, a mint az öreg gyertyát hozatni (sajátlag ő maga hozott két krajczárért (!) a szomszéd zsidótól) kifordult.

Az öreg úr megérkezett, s a gyertyánál to-

vább folyt a vitatkozás. Végre eljött a vacsora ideje s az urak készülödni kezdettek.

— Ugyan hozza ki urambátyám azt a gyertyát — mondja Gazda — még kitorjünk itt a sötétben a nyakunkat!

— Kikisérem lelkem, kikisérem. Már hogy ne kisérném ki? — mondja utánok tipegve az öreg úr s ugyancsak őrizve a gyertyát, hogy a léghuzam ne sokat fogyaszszon el belőle.

A hosszú folyosón és a lépcsőkön leérvén, búcsúzni kezdettek.

Ekkor Gazda előránt egy papiroost, s míg az öreg úr hálálkodik, kikapja a gyertyát a tartóból, elfújja és a papirba begöngyölve, zsebre teszi.

— Mit csinál kedves öcsém uram? Talán csak nem viszi el azt a gyertyát?

— De biz' elviszem. Már hogy ne vinném, mikor keserves pénzem ára?

— De legalább csak addig gyujtsa meg, míg nekem visszavilágít vele.

— Fogy a gyertya, kedves urambátyám. Jó éjszakát kívánok.

S a társaság nevetve távozott; még távolról is hallák az öreg fukar mormogását: — ó az átkozott! Várj várj, hogy rászedett! — s több eféléket.

* * *

Felnöttek a fiuk s bekellett őket küldeni az iskolába.

De biz az öreg úr ezt is csak oly főrmán tevé, mint hajdanában (?) az északi atyafi, ki fiát a Kárpátokra vivén, egy krajczárt nyomott markába s Magyarország felé mutatva, e jó tanács-csal rugott egyet rajta: „nesze egy krajczár, hozz helyette kettőt!

A különben genialis fiúknak ép oly nélkülözésekkel kellett küzdeniök, mint akármelyik szegény kosta fiának, ki hajdanában fiát az iskola udvarára vitte és onnan megszökött tőle.

Egyszer tanítójuk, ki a fiúkat szerette és sajnálta, egyszersmind reá vette őket, hogy irjanak az öreg úrnak újévre valami szép köszöntöt, bizonynyal küldeni fog valamit.

Irtak, elküldték; a válasz — tulajdonképen egy microscopicus csomag — is megjött csakhamar. (Egy szekeres ember hozta ingyen kegyelemből).

A levél így hangzott:

Kedves fiaim!

„Köszönöm, hogy megemlékeztetek rólam;

csak arra kérlek, hogy máskor a papirost jobban kiméljétek. Hogy ne mondjátok, meg nem emlékeztem rólatok, küldök egy czipót (kenyér fiók), egy almát, egy hagymát, egy diót, egy mogyorót és egy krumplit; szóval mindenből, a mi csak van a háznál. Jól tanuljatok; esókol szerető édesapátok — Szenderesy Antal.“

* * *

Elmentek egyszer hozzá a cigányok névnapot köszönteni. Az öreg úr végig hallgatta a jó zenét; tetszett neki az ingyen muzsika.

Utoljára a primós beállított s rágyujtott a hálálkodásra.

— Köszönöm, köszönöm kedves Józsi öcsém; mikor is lesz csak a te nevednapja?

— Martiusban, tekintetes, nagyságos uram.

— No majd akkor én is elmegyek hozzád, s a mi jót elmondtál, *mind visszahívom.*

Józsi sem ment többet oda névnapra muzsikálni.

* * *

Sokat lehetne még beszélni az én urambátyám kalandjairól. Hogy járta be szürke lován erdélyi dominiumait, mindenütt saját mőczaihoz szállva; milyen criminalis pert akasztott egy atyafia nyakába, a ki magas tetejű kalapjára rátalált volt ülni s több eféle. De elég a jóból ennyi; csak azt említem meg, hogy Szenderesy urambátyám mindvégig hü maradt magához, s mint valami modern dráma hőse, egyetlen hibája miatt bukott el.

Erős torokdaganat jött reá egy este, s csak hamar elküldött egy doktorhoz. (Hivatta volna, de félt, hogy pénzbe kerül.) Ez irt is neki valami orvosságot, s a vevénnyel Zsuzsanna asszony —

ez volt neve a derék mindenesnének, sietett nyakrafőre a gyógyszerertárba, innen pedig, mint-hogy az öreg úrnál senkisésem volt, egyenesen haza.

— Mi kell érte? — hörögi a beteg.

— Miért tekintetes uram?

— Miért, miért, . . . hát az orvosságért! — mérgeskedik Szenderesy.

— Ugyan tekintetes uram, hogy juthat még most is eféle eszébe.

— Ó az istentelenek! Megrabolnak. Mi az ára az orvosságnak?

— Tudom is én, talán negyven krajczár . . .

— Negyven krajczár! . . . Fusson vissza Zsuzsanna asszony s mondja: hogy ha húszért nem akarják adni, ne is csinálják!

— De ténsuram, hiszen már alig hörög.

— Be nem veszem! — nyögi fuldokolva az öreg és az ajtóra mutatott.

Zsuzsanna asszonynak nem volt mit tenni, visszafutott a patikába. Ott elbeszélte az izenettet, de egyszersmind az öreg úr állapotját is leírta.

A gyógyszerész gyengeszivü ember volt s odaadta az orvosságot minden fizetés nélkül. Zsuzsanna asszony szaladt vele, a hogy csak birt.

Az öreg úr már nem tudott szólni; csak jelekkel tette föl a kérdést: mi az ára?

— Ugyan ténsur ne kérdezgesse, csak vegye be; hiszen mindjárt megfulad.

Szenderesy fejét rázta s az íróeszközre mutatott, mely közel feküdt hozzá egy asztalon.

Odaadták neki.

Egy kis darab papirkára ezt írta: 30 kr!

Azzal egy hirtelen görcs elfogta, arcza kikékölt, szemei kimeredtek s megszűnt élni.

Kucsuk.

K o r h e l l e v e s .

— Te! jer hozzám korhellevesre; már úgy is reggel van s ilyenkor bál után jól esik egy kis savanyu.

— Dehogy megyek, majd főz nekem is otthon az anyjukom.

— Dejszen, nem tud olyat, mint az enyém heted-hét országban senki leánya se. Jer na, né vonogasd magad, ha jó barátom akarsz maradni.

— No nem bánom; de menj be elől. Hátha még fel sem keltek.

(Az asszony a seprével várva a jötteket, jót húz az elől bemenő férjre.)

— Hát milyen-amolyan koresmaczégére virradatkor kell haza jönni? (Piff, páff.)

— Vendég (elkotródik): Dejszen, köszönöm én az ilyen korhellevest!

Változó idők, változó rangok.

Egy időben.



Gróf X. Servus Vilmos pajtás! ejnye be jó, hogy épen itt talállak!

Vilmos. Kérem, kérem! Semmi Vilmos pajtás, semmi confidentia. Ön gróf, következőleg aristocrata; mi pedig proletárok vagyunk, és most a proletároké az első rang! Egyébiránt, mi tetszik?

Gróf X. Az útlevelemet szeretném rendbe hozni; megyek ki Amerikába.

Vilmos. Űm. Most megy ki Amerikába? — Ön előttem gyanús ember.

Más időben.



Gróf X. Servus Vilmos pajtás! ejnye be jó, hogy épen itt talállak!

Vilmos. Kérem, kérem. Semmi Vilmos pajtás, semmi confidentia. Ön gróf, következőleg proletár, és most a proletároké az utolsó rang. Egyébiránt mi tetszik?

Gróf X. Az útlevelemet szeretném rendbe hozni; most jövök Amerikából.

Vilmos. Űm. Most jön Amerikából? — Ön előttem gyanús ember.

Mind a két rész.

Munkát vállalt két cigány a faluházánál, megis alkudtak, de a bíró nem lévén ott, nem kaptak előpénzt. Ugyanakkor, éjjel, ludat lopott a két koma.

Másnap behívja őket a kisbíró, menjenek fel, kiadják az előpénzt.

Jó kedvvel megindultak, de egyik elmaradt az úton egyik csapszékben.

— No cigány — szolt a bíró a belépő morehoz, hát felveszed-e az előpénzt, hol maradt társad?...

— Nem tes semmit, majd felvesem én magam az egíset.

— Érd be a felivel . . .

A cigány rimánkodott, hogy csak adják neki, átadja bizonyosan amannak az ötletet részét . . .

Intett a bíró, kivitték a cigányt s olyan tizenketőt hegedültek rajta a libáért, hogy a foga is vaczogott bele; emlegette ugyan a deresen, hogy átengedi már akár az egészet a másiknak, de nem hallgattak rá.

Búsan ballagott el a cigány, s a faluház előtt lekuczorodva várta be társát . . .

A mint közeledni látja, rákiált:

— Eredj be koma, már én felvettem a risemet, a tied még ott maradt.

Jó kedvvel berukkolt a cigány, s hűségesen feladták neki is a kiszabott dósist.

KRÓNIKÁS ADOMÁK.

Miért kellett Baj Péter uramnak, ámbátor saját háza volt Debreczenben, még is kivándorolni Debreczenből.

... mi is lett volna más? (az elejét gondolja hozzá minden ember); hát egyszer Baj Péter uram, a kinek már a nevében benne vagyon a baj, felméné a háza tetejére, hogy annak megromladozott állapotját ékeőbb mivoltokkal formálódni cselekedje: más szóval, hogy a nád üstökét egy kicsit befonja hajlós fűzfavesszők körülményeivel.

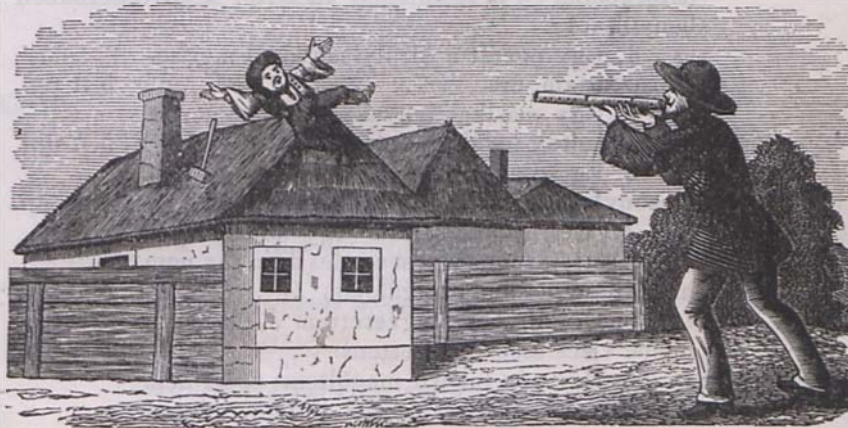
A mint ez üdvös munkában foglalkoznék, egy gonosz csont, egy diák, a ki épen akkor szabadult haza a muzsikaiskolából, egy perversus nebulo; oda settenke-

dik a ház szegletéhez, s a mint a majszter szép kegyesen építi a háza tetőzetét, arczához emeli hosszú flautáját s czéloz az érdemes férfiúra mint valami verébre.

A kegyes honpolgár látta jól fél szemmel, hogy valami gonosztévő minő veszedelmes szándékkal járú feléje, de csak gondolá magában, hogy ilyen merény Debreczen városa Péterfia utcájában, fényes délben a XIX. században meg nem történhetik s azért sem ijedt meg.

Egyszer azonban: puff! a diák nagyot lő a szájával; Baj Péter uram azt hiszi, hogy meg van löve s nyakrafőre legurul a háztetőről. Szerencséjére a tilolt kenderre esett, nem törte el a lábát; hanem azért egész életére agyon volt löve; mert akár hová ment, mindenütt azzal gyilkolták, hogy távolból közelből páczával, seprünyéllal, palaczkkal, véres hurkával, csizmaszárral, gereblyével s minden egyéb ártatlan fegyverrel czéloztak és lőttek felé: „Baj Péter uram: puff!”

Utoljára nem állhatta ki a vexát, kivándorolt — nem Amerikába, hanem csak Nádudvarra, a hol az ember élete nincsen annyi veszedelemnek kitéve.

**Rigóugrás.**

Dominus Rigó rettenetes korhely volt, nem a, hogy valaha készült volna, de a leckeórákat se járta.

Közelgett a közvizsgálat ideje, szép számmal gyűltek össze nők, férfiak szokás szerint.

Rigó a szék végén ült.

A tanár a természettanból a villanyosságot magyarázta, szószeke előtt állott a villanygép.

Gyakorlatilag akarta megmutatni a hatást, melyet ez az emberi érzékekre okoz.

Hogy pedig Rigóval szégyent ne valjon s a felelés terhe alól egy kis szolgálattétel által a különben is hórihorgos tanítványt fölmentse, a gépforgatására kiszólitá...

— *Urgeat tantum domine Rigó.*

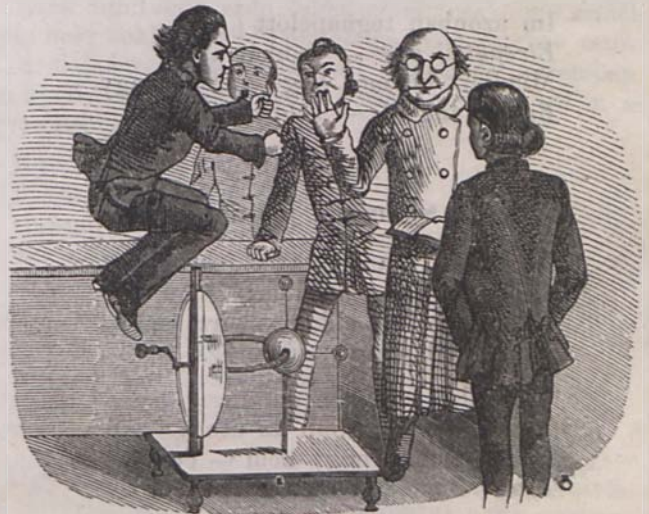
A bámuló Rigó, nem értvén tanára szavát, szomzedjárt lökte meg, hogy mit mondott a clarissime?

A fiú kapott az alkalmon, mert nagyon hamis bölcsőben ringatták, s sűgá: — hát azt parancsolta hogy ugord át....

Rigó hosszú, bámész- s kérdő pofát vágott a tanárra, ülőhelyén fészkelődvén.

— Nos fogjon hát hozzá domine.

Rigó is feláll, hátrál egy nagyot, azután elveti magát s utczu rajta, keresztül ugrik a villanygépen, az



egész frekvencia szörnyü nagy derűtségére.

ÜSZÖGÖS KALÁSZOK:

egy kazalból kiszedegette a túrpásztói tűzok.

VI.

Emléksorok egy színészhez.

(Első tenorista a „Solo Bucandó” színházban — távol „Secanteria” tartományban.)

Milyen kicsi a csalóány,
Mégis mennyi trillája van!
Milyen kurta név ez: *Rotschild*,
Mégis mennyi értéke van! . . .
Milyen kicsi a te torkod,
Mégis mennyi *gikszered* van!
Milyen kevés az érdemed,
Mégis mennyi — igényed van!

VII.

Szolga és úr.

„Egy szóm volna tensuramhoz,
— Monda János a vén szolga —
Igaz-e az: a szolgának
Más világon is lesz dolga?

„Hogy ne lenne! hej lesz bizon . . .
— Felel rá a kevély arszlán —
Én pipázom kényelmesen,
Kend rakja a tüzet — *alám!*”

VIII.

Angyal vagy-e!

Váltig mondák: angyalom vagy,
Angyalom vagy, drága kincsem;
De nem hittem, nem hihettem,
Mivelhogy hát — szárnyad nincsen.

Im azonban tegnapelőtt
Eltrepültél egy — bankárral:
Mindjárt hittem, hogy angyal vagy —
Bukott angyal — földi vágygyal . . .

IX.

Szomorú jóslat.

Ne télben, hanem tavasszal
Jöjjön el rideg halálom;
Könnyebb lesz akkor — sirt ásni —
Én legalább úgy találom! . . .

Virágillat terjedjen el
Merre visznek, kinn az uton;
Pedig tudom, hogy nem — érzem
Ámbár nem lesz — katharusom.

Pyramidok helyett legyen
Dalaimnak díjazása:
Specerájbolti borostyán —
Felhalmozva kazalszámra . . .

S csiripoló verebeknek
Keserves bús éneklése —
S nem fáradó kritikusok
Szelid megemlegetése!

. . . És a míg így ábrándoztam,
És a míg így elmélkedtem:
Jóslat gyanánt egy fekete
— *Holló röpült el felettem!*

Téns Kakas Márton úr!

Mivelhogy eddigelé küldött becses lapjait az új éven kezdve megszüntetni méltóztatott; és pediglen az eféle kedvszottyantó labdacsokról, valamint a gyógyszerárakból is a kontót ilyenkor szokták elküldeni: bátorkodom én is számlámat alázattal a következőkben benyújtani:

1. Egy poétát a királyleányával megszorúztattam, ára 5 ft pp.
2. Egy másikat lenyakaztattam, mert a megmaradtak hálájára is számítok 5 ft ujp.
3. Egy diákot beleszeretttem egy kissasszonyba, mert könnyen történik 6 kr pp.
4. Detto beugrattam egy ablakon és megvertettem; ennek most rendes díjja (ha nem hiszi, üsse pofon a szolgálóját) 5 ft pp.
5. Egy urat is megvertettem s egynek a fejébe vizes csebret üttem 5 ft ujp.
6. Egy vén fukarit megöltem; ezért nem kell semmi, csak barátságból tettem, mint a hentes, hogy a francziát földhöz vágta . . .

Összesen 2050 ujkr.

Ha pedig szolgálatomat továbbra is el méltóztatik fogadni vállalkozom a következőkre:

1. Megtanítom a férjeket, miként kell a báli kontóktól megmenekedni és összetörök hét krinolint 7 pftért.
2. Elnémitok egy szobalányt 5 „
3. Kidolgozom az egymással baráti lábbon álló írók és színészek számának logarithmusait 20 kr pp.
4. Keresek:
 - a) egy igénytelen énekesnőt 50 pftért.
 - b) egy szerkesztőt, ki saját lapját nem dicséri s a másét nem gyalázza 50 „
 - c) egy mivel nyelvű kritikust 50 „
 (Ez a három drága, mert külföldről kell hozatnom).
5. Átfordítom Bernát Gazsi barátomnak egy humoreszkjét ó-csehnyelvre, Riedel Szende számára 30 pftért.
6. Kieszközlöm, hogy nem színész írótól egy darabot háromszor is adnak egy esztendőben; utiköltséggel együtt*) 50 „

Ha kell, csak tessék szólni.

Kucsuk.

*) Adnának biz azt, csak lenne elég beteg, a ki bevegye. Szerk.

Anthologia :

mindenféle nemzet legdivatosabb népdalaiból.

Nápoly. Ki van kívül az ablakon?
Jöjjön be, majd megcsókolom.

Török (énekli a miniszterium) :
Szivárványos az ég alja,
Nem jól van a fejem alja.

Páris. Ha te elmegy, én is el
Nem maradok tőled el,
Úgy babám, úgy, úgy, úgy,
Ha te szeretsz, én is úgy.

Ha te bemegy, én is be
Megcsókollak odabe;
Úgy babám, úgy, úgy, úgy,
Ha te szeretsz, én is úgy.

Muszka. Nincsen kedvem, elvitte a gólya
Mert ott jártam, hol nem kellett volna.

Angolországi népdal.

Egy életem, egy halálom,
Pál mester a viczispányom.
Elmult már a hideg ősz,
Derby lord lesz krumplicsős.

Meklenburg.

Lóra, csikós lóra! elszaladt a ménes!
A pányvára kötve ihaja!
Maga van a nyerges, igaz a.

Páris (Ezt énekli a Moniteur a többi újságíróknak) :

Kis kutya, nagy kutya
Ne ugass hiába . . .

(*Congressusdal* : énekli az összes diplomata.)

Esik eső, látom én azt,
Sár lesz abból, tudom én azt,
Ajtó nyílik, hallom én azt,
Valaki jön, tudom én azt.

Sztambuli dal (Oláhország felé) :

Utánad folynak könyeim
Ki tőlem elszakadsz,
Ki látván hő keserveim,
Egy könyre sem fakadsz.

Oláh-moldvai nóta.

Hadd szapuljon az irígy, — az irígy
Ketten kicsufoljuk így — foljuk így
Ketten élünk kedvesen, — kedvesen
Összekelünk csendesen, — csendesen.

Francia dal (Poroszország felé) :

Ne hajts a mendemondára
Új a térdem kalácsára.

Olasz népdal.

Kerek az én csizmám sarka
De drága!

Montenegrói (Muszkaország felé) :

Jaj de fázom egy ingválba, egy ingválba,
Takarj rózsám a subádba, a subádba.

Muszka népdal (Oláhország felé) :

Nyisd ki babám az ajtót,
Magyar kopogtat, nem tót.

Francia (Angolország felé) :

Ez a szemem, ez az egyik
Jobban kacsint, mint a másik;
Ne haragudj édes, ne haragudj kedves,
Édes kedves galambocskám.

Hamburgi népdal (éneklik a börzén) :

Phiros khükürice szár,
Khapálatlan maradthál,
Héj szóke váltó, mit Protest
Fhizethetlen hagyattál.

Philologiai tréfák.

A tudóstársaságban egy tudós hazánkfia bebizonyította, hogy a magyar számnévek csakugyan magyar eredetűek; s azokat a magyar ember egyenesen az ujjairól tanulta; így ni : az első ujj „egy“, minthogy ez a „hegy“; a második „kettő“ — ugymint „kötő“, minthogy ezzel a két ujjal kötik a harisnyát; a harmadik „három“ — minthogy ez a leghosszabb, tehát „orom“; a negyedik „négy“ — természetesen azért, mert „nem egy“; az ötödik „öt“, mivelhogy ez már egész ököl, tehát „üt“; a következő szám „áthalad“ a másik ökölre, azért lesz belőle „hat“; azután jön „hét“ — ez megint annyi, mint „kettő“; azután „nyolcz“, minthogy „nyúlonc“; azután jön „kilencz“ (most mingyárt „kilesz“) — végre „tiz“, „tesz“, minthogy két kéz egymásba van téve.

Ezek mind igen szép felfedezések; csakhogy ennél engem még sokkal szebb philologiai ismeretekre tanított a dajkám, a ki harmadfél esztendőskoromban ilyen nyelvészeti deductiókkal ismertette meg velem a magyar számok eredetét :

Egy, = érik a megy.

Kettő, = feneketlen teknő.

Három, = a vacsorát várom.

Négy, = biz oda nem mégy.

Öt, = szalad a köd.

Hat, = ropog a pad.

Hét, = itthon van a pék.

Nyolcz, = az üstökőd kócz.

Kilencz, = Kis Ferencz.

Tiz, = tiszta víz.

Úgy hiszem még most is dívik ez a népies nyelvészeti buvárlat Komáromban a háromtul négy esztendősig való kis gyerekek között; ajánljuk-e körülménynt a philologok becses gyelmébe.

Valami gazember.

Kongódy ur, meg az inasa nagy egyetértésben éltek. Az egyetértés odáig terjedt, hogy este felé rendszeren mind a ketten mámorosan szoktak hazatérni a kocsmából.

Egy este Kongódy úr hamarabb ért haza, s valahogy ráakadván az ágyára, azon módon ruhástul együtt belefeküdt.

Kis idő múlva jön az inas; az is készen volt magával, az is kereste az ágyat, ráakadt ő is ugyanarra a minden az ura feküdt s beleveté magát lábtul.

Egyszer a gazda fölbred valami oldalbarúgás következtében s mámorosan felmordul.

— Te Jancsi, te! valami gazember ide feküdt mellem...

— Én mellem is.

— Lökd ki a szedtevetét; majd én is kilököm az enyimet."



A másik perczben aztán mind a ketten az ágy alatt voltak.

Legtitkosabb hírek:

(Az olasz kérdésbe újabb bonyodalmak vegyültek: dr. Aldstaedter egy brochure-t adott ki ily cím alatt: „Vélece és Szeged”; mit szól majd ehez a Congressus?)

(Napoleon három óra hosszat társalkodott bezárt ajtó mellett, a legnagyobb titokban — a kis háfal. A kik a fiatal trónörökös harcziás érzelmeit ismerik, ebből biztos prognosticoat vonhatnak a háborúra.)

(Danilo herczegnek az európai nagyhatalmak egy pár tudományos könyvet küldtek, hogy tanuljon belőlük geographiát és geometriát, egy angol professort is mellé, a ki neki azokat megmagyarázza. Mint mondják, a herczeg feje nagyon nehezen fogja ezt a két tudományt.)

(Lord Cowlejt egy kíváncsi diplomata nagyon fagatta, hogy mit végzett már? — „Szereti ön a heringet?” kérde tőle a lord. „Szeretem.” — „Hát a czukros mandulát?” — Azt is ettem már.” — „Hát a kettőt együtt?” — „De már azt nem ettem.” — „En sem.”)

(** házára azt kelle a népnek tudtal adni, hogy a ki dohányt akar természetien, jelentse magát november és december hónapokban a város házára. A város dobosa ezt ily módon adá a közönségnek tudtára: „a ki novemberben és decemberben dohányt akar iltetni, jelentse magát a város házára.)

Szerkesztői sub rosa.

— Szigetvárra K. J. úrnak. Kakas Márton operairásra nem vállalkozik, köszöni a megtisztelést. Nagyharagnak jóslatai nem újságok már: a vers megérté a portót. Bandi nőválasztása nem új a nap alatt. Ó-aradi Rátóti ember. Tetszik önnek az ilyesmi? — Enyingre. Jó a jó, de jobb a jobb. S. A. rébuszai nem használhatók. H. Bácsi küldeményének egy része napfényre kerül. S. J. Ó-Budán. Vannak közte élvezhető dolgok. Rácz-Almás. Hibás

orthographiákról szóló dokumentumok nem érdekesek. Egy kis tévedés stb. régi dolgok. Demanx. A levélért fizettünk 20 krt. de nem érte meg. Éji kaland. Nem kell minden hiábavalóságot megénekelni.

— A Félkoponyában van imitt amott egy kis sütnivaló. — Hoh. küldeményeiből lehet szemelgetni.

Óh be sovány hét volt ez a mostani!

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: Jókai Mór.

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Politikai studiumok:

Hogyan kell a fehér sorokból olvasni.

Párisban jelenleg általános divat a *szürke felső kabát*; mindenki ezt viseli; a császár és a herczeg szintén felkabátot viselt, melynek újonnan divatba hozatása e szerint egyike a ilyen kabátban kocsikáztak ki a minap a boulognei er-legagodalomgerjesztőbb körülményeknek minden igazi békebarát dőbe.

Cass tábornok három szivart szívott ki Buchanan Ki ne értené e szavak mélyebb jelentőségét, miszerint Cass tábornok arra elnöknel, végül azt mondá: „ez a Cuba nagyon jó,” czélzott, hogy nagyon jó volna Cuba szigetét, a hol az a jó dohány terem, elfoglalni; mire az elnök jelentékeny arczkifejezéssel viszonza: Buchanan pedig azt adá tudtára, hogy még nem mer Európa miatt „de még nem elég száraz.”

A török szultán, miként biztos kútfőkből tudjuk, A kik ismerik a nagyúrnak azon régi szokását, hogy mindig valami új három nap egymás után pipázott egy és ugyanazon csikkell neki, ebből bizony következtetnek a jelen miniszterium bukából.

állandóságára. A porosz kis herczeg, valahányszor fenséges ura. Valóban igen csekély adag kell a találékonyaságból ahhoz, hogy e hír atyját meglátja, mindannyiszor élénken felszokott kiál-értelmét magának mindenki megfektse: a kis princez tudillik azt tanácsolja e szavak tani hozzá: „ne — ne — ne . . .” mely hirt a minisz- által, hogy: „neutralitas.” terialis lapok nem minden czélzás nélkül közlenek.

Rébusz.



A 13-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Egyszer vót Budán kutyavásár.”